

gad vide, hvad man f. Ex. vilde sige i Ministerierne og andre offentlige Autoriteters Kontorer, som maa korrespondere en Del med Private, hvis man fik en hel Del Brevfort, som man skulde gjennere sammen med den øvrige Korrespondance. Jeg har en Gang havt det Tilfælde, at en Amtmand har paalagt Sogneraadene at benytte Papir af et bestemt Format til deres Korrespondance med Myndighederne, nemlig Skvartart, som Embedsmændene bruge, i Stedet for det almindelige Oktav. Jeg tror ikke, at Sogneraadene toge videre Notits deraf, og jeg tror, det heller ikke vil lykkes at forhindre Sogneraadene i at gjøre en Del Meddelelser paa Brevfort, naar de kunne gjøre det for den halve Porto. Jeg vil imidlertid henstille til den ærede Minister, om han tror, det vil være heldigt at have en hel Del Brevfort i denne Korrespondance. For Handelskorrespondancens Vedkommende veed jeg aldeles bestemt, at Folk, der have stor Betydning i Handelsverdenen, ere meget stærkt imod den store Benyttelse af Brevfort, idet nemtlig den nødvendige Ordning af en Korrespondance og den Benyttelse af Brevene, som foregaar, efter at de ere modtagne, saa at sige er umulig lige overfor Brevfort. Jeg tror ganske vist at turde udtale, at Handelsstanden, som dog betaler et meget stort Beløb af det, som indgaar i Statskassen som Porto, vilde være meget betænkelig ved en saadan Forandring, hvorved en Fjerdedel eller maasse mere af deres Breve blev Brevfort. Lad os vel beholde Brevfortet, men til den Taxt, hvortil vi nu have det. Det er i mange Tilfælde et bekvemt og rart Meddelelsesmiddel, men man skal ikke opfordre Folk til at bruge det mere end hvor der er bestemt Anledning dertil. Der er jo allerede en Besparelse ved at bruge Brevfort ved den Omstændighed, at de ikke koste mere end et almindeligt Frimærke; man sparer jo altsaa det Beløb, som man ellers giver ud til Papir og Konvolut, og jeg tror, at denne Besparelse er tilstrækkelig til at opmuntre Folk til at bruge dem, hvor der er Brug for dem, uden at opmuntre dem til at bruge dem i alle andre Tilfælde. Jeg skal endnu fremhæve en lille Ulempe ved Brevfort. Jeg veed, at Folk ofte i Tyssland beklage sig over, at man for at spare Porto paa et Brevfort giver Meddelelser, som egentlig kun ere bestemte til Afsenderen selv; den, som modtager Meddelelserne, har altsaa ingen Garanti for, at Andre ikke se den. For det Første se jo Postembedsmændene den, men de ere jo forpligtede til at tie stille; men desuden har jo ogsaa enhver af Adres-

satens Husstand Velighed til at gjøre sig bekendt med Indholdet. Det er altsaa ogsaa en Ulempe, som jeg, naar jeg i det Hele taget omtaler Brevfort, skal tillade mig at nævne. Jeg skal derfor advare imod, at man søger at naae derhen, at det bliver ligesom i Tyssland og enkelte andre Lande, at omtrent en Fjerdedel af Korrespondancen føres paa Brevfort. — Vi komme dernæst til det næste Punkt, som er en ubetydelig Nedsættelse af 1 Ore paa Gebyret af anbefalede Breve, og dertil er der ikke Noget at bemærke. — Med Hensyn til Pengebreve er der indført den væsentlige Forandring, at det er overladt til Indenrigsministeren selv at bestemme Forsikringspræmien. Det tror jeg, man kan gaa ind paa. Hvad der staar i Motiverne om Konkurrencen med de private Forsikrings-selskaber er fuldstændig berettiget, saa meget mere som det nu kun er Banke og andre større Pengeinstituter eller i alt Fald Folk, som have meget store Om sætninger, der kunne træde i Forhold til saadanne Assuranceselskaber. Disse Folk have altsaa Velighed til at benytte den billigere Forsikring, medens almindelige Folk, som kun sjældent afsende Pengebreve, nu maa betale den høie Afgift, som Postvæsenet tager i Forsikringspræmie. Jeg finder det derfor fuldkommen rigtigt, at den nedsættes, og under Forudsætning af, at man i det Hele taget vil gaa til at nedsætte Forsikringspræmierne, skal jeg ikke have Noget imod at overlade denne Afgjørelse til Ministeren. — Under Nr. 4 findes Taxterne for Pakketager. Det er jo med lidt underlige Følelser, at man her i dette Thing modtager et Lovforslag, som angaar Taxterne for Godsforsendelser her i Landet. Forholdene her i Landet ere jo nemlig saaledes, at medens Forsendelsen af Gods er fri Møring, saa er der dog i Virkeligheden to Institutioner, som saa at sige have fuldstændig Monopol paa Godsforsendelse. Den ene er „det forenede Dampskibsselskab“, og den anden er det høie Indenrigsministerium. Indenrigsministeriet bestemmer alle Taxter for enhver Transport af Betydning over Land, idet det jo regjerer over Statsbanerne og Posterne. Vi her i Thinget faae nu Lov til at forhandle og stemme over Taxterne, forsaavidt Godset forsendes med det, som kaldes Post; men vi have ikke ad nogen Veien nogen som helst Indflydelse paa den anden Del af Godsforsendelser, som forterer under Indenrigsministeriet. Der bestemmer Ministeriet, hvad det vil, uden endogsaa at gjøre sig bekendt med dette Things eller Rigsdagens Ønsker om denne Sag; vi, som møde her, valgte af Befolkningen, have Intet at sige derom. Ministeren raadspører sig med